

Pieni potilas Meilahdessa

Ystäväkirje 3/ 2010. 1.5.

**OSOITE JAPANISSA:
2-2-11 Nakajima-dori. Chuo-ku, Kobe,
651-0052 Japan.**

Rakkaat ystäväni!

Japaniin lähtö lähestyy huimaa vauhtia - enää vajaat kaksi kuukautta jäljellä. Tuhat tekemätöntä työtä pyörii mielessä - miten ehdin, miten ehdin..?

Olisi tosi kiva tavata mahdollisimman monia teistä Kylväjän kesäpäivillä Raamattuopistolla Kauniaisissa 18-20.6. Lauantaina pidän siellä klo 12.30 seminaarin aiheesta "Jumala vastaa rukouksiin", ja 20 pv. sunnuntaina minut siunataan matkaan klo 14. Saan pitää siinäkin tilaisuudessa pienen puheen. Ehkä voimme kokoontua renkaan merkeissä la klo 19 Gospel Juniori messun aikana, mutta tästä en ole vielä ihan varma. Olisi mukava kertoa teille suusanallisesti kuvien kanssa siitä työstä, jota olen menossa tekemään Japaniin. Tästä tiedotetaan kesäpäivillä tarkemmin.

Saatte pitkästä ajasta minulta rukouskortin tämän kirjeen välissä. Minuthan vihittiin lähetystyöhön vuonna 1976, ja tämä on nyt sitten neljäs rukouskorttini. (Kuva on Tv7:n ottama.) Kortti pitää pistää Raamatun väliin. Lisätkää rukousaiheisiin kynällä vielä yksi kohta: "Suomeen jäävän suuren suvun puolesta." Sitäkin rukousta

tarvitaan. Viimeisen kuukauden aikana teki isäni sairaalareissun, ja parhaillaan makaa veljeni lapsi Meilahdessa toipumassa suuresta leikkauksesta. Haava ei parane, kuten pitäisi. Huoli on suuri.

Tervetuloa Japaniin!

Monet teistä olette kertoneet suunnittelevanne matkaa Japaniin minun siellä ollessani. Toivotan sydämestäni tervetulleeksi kaikki kirjeeni lukijat, joista monet olette tukeneet työtäni uskollisesti vuosikymmenet. Olisi tosi kiva, jos Kylväjä tai Kansanlähetyt tekisi ryhmämatkan Japaniin näiden kahden vuoden aikana, mutta saa minua tulla tervehtimään yksityisestikin. Asun pienessä yksiössä, joten siihen en voi majoittaa vieraita. Jollei tyttöjen internaatti ole täynnä, saavat naispuoliset vieraat yöpyä siellä parinkymppin hinnalla per yö. Varmaan läheltä löytyy myös kohtuuhintaisia hotelleja.

En voi luvata, että lähden näyttämään jokaiselle turistille Kiotoa ja Hiroshimaa, mutta lupaan esitellä työtäni Kobessa ja neuvoa, miten nähtävyyksiä pääsee katsomaan julkisilla kulkuvälineillä. Keskelä kesää olen lomalla, joten silloin minua tavoiteta työpaikaltani.

Paitsi tänä kesänä. Verotuksellisista syistä on uudelle työkaudelle mentävä ennen kesäkuun loppua. Ihan minua hirvittää ajatus pitkästä ja kuumasta kesästä, jonka odottaa minua tänä vuonna Kobessa. Voisitteko rukoilla, että kesäkuukaudet eivät veisi minulta kaikkia mehuja jo ennen syksyn alkamista. Saan opiskella japania heinäkuussa, kokoukset alkavat elokuussa ja raamattukoulu syyskuussa. Kesälomasta pidän suurimman osan jo ennen matkalle lähtöäni - eli kirjoitan sitä kirjaa.

Niin, tämä kevät on mennyt aika tarkkaan kirjoituspuuhissa. Kesken kaiken iski mieleeni epäily, että syntyykö hän kyhäelmästäni loppujen lopuksi mitään kirjaa. Sitten tajusin, että asiaa on ihan liikaa yksien kansien väliin - tuosta materiaalista syntyy KAKSI kirjaa. Rukoilkaa, että

saisin edes toisen noista hengentuotteistani valmiiksi tämän vuoden puolella.

Voisiko joku teistä tulla muuttoaavukseni touko- kesäkuussa, vaikkapa vain yhdeksi päiväksi? Lähetä sähköposti tai tekstari, jos sinulla on aikaa & mahdollisuutta minua auttaa. Tarvitsisin apua myös verhotankojen kiinnittämisessä. Ne on uusittava vuokralaista varten.

Vuokralainen siis löytyi: saksalainen kristitty jatko-opiskelija. Tämä Pamela tekee tohtoriopintoja Otaniemessä juuri sen ajan, kun minä olen Japanissa. Helpotuksen huokaus, ja kiitos Herralle! Tämähän tarkoittaa sitä, ettei minun tarvitse hilata huonekalujani minnekään, vaan saan jättää asuntoni ja tavarani huolettomalla mielellä vuokralaisen hoteisiin.

Osan tavaroistani jätän työhuoneeseeni, jota siis en vuokraa pois. Japaniin lähtee yksi kuutio tavaraa laivapostissa. Iso homma kaiken roinan setvimisessä ja siirtelemisessä tulee olemaan.

Kotona lisalmessakin pitää ehtiä käydä monta kertaa: on lähtöjuhlia (omat ja lankomiehen, jonka ura lisalmen kirkkoherrana päättyy 30.5). On synttäreitä ja lakkiaisia, metsä- ja pihatalkoita. Näin suuressa suvussa tapahtuu jotain koko ajan.

Norjan reissu

Olen tehnyt neljän päivän ilosanomamatkan Norjaan sitten viime kirjeen. Ensi viikolla teen vielä yhden sellaisen Italiaan, jos Herra suo eivätkä Islannin tulivuoret purkaudu. Norjaan minut oli kutsunut eräs luterilaisen vapaakirkon Japanin-lähettiläs, Anne-Mari nimeltään. Tämä nuori rouva on omien sanojensa mukaan ollut Japanissa ”ilosanomapiirin suurkuluttaja”. Tällä hetkellä hän toimii raamattukoulun opettajana Grimstad-nimisessä kaupungissa Etelä-Norjassa. Sinne siis suunnistin kulkuni maaliskuun puolivälissä.

Sain pitää koulutuksen noin 40 oppilaalle ja opettajalle. Puhuin englantia, mutta välistä kieli muuttui väkisinkin skandinaviskaksi. Oppilaat eivät aina tienneet, millä kielellä he minulle vastaisivat. Ilmassa

oli hieman Baabelin kieltensekoituksen tuntua.

Anne-Marin luokka koostui nuorista, jotka olivat jo olleet mukana vapaaehtoisessa nuoriso- tai opiskelijatyössä. Kaikilla heillä oli kokemusta raamattupiireistä, joten he osasivat tunnistaa hyvän systeemin, kun sellaisen näkivät. Nuoret tykkäsivät ilosanomapiiristä IHAN HIRVEÄSTI. He huomasivat, miten paljon parempi on käyttää toimivia kysymyksiä ja saada porukka keskustelemaan kuin kysyä: ”Mitä teille jäi tästä mieleen?” - ja puhua sitten itse.

Norjaksi ilosanomaoppaita on netissä vain yksi kappale: Luukas. Muutama oppilas ilmoittautui vapaaehtoiseksi kysymysten kääntäjäksi. Anne-Marin aviomies Espen on töissä Norjan kirkon ulkomaalais-toimistossa Kristiansandissa. Hän tahtoi ottaa ilosanomapiirin yhdeksi sen työmuodoksi. ”Jos hyvin käy, niin meiltä löytyy kysymysten kääntäjiä vaikka mille kielelle”, lupasi Espen. Hänen mielestään tällaiselle materiaalille olisi suurta tarvetta Norjassa ja muuallakin – jos ihmiset vain tietäisivät, että sitä on olemassa.

Itse annan Anne-Marin ja Espenin mielipiteelle arvoa juuri siksi, että he ovat pyörittäneet ilosanomapiirejä vuosikaudet Japanissa ja tietävät, mistä puhuvat.

Asuntolanhoitajan homma – vielä ker- ran

Kävin viime viikolla lähtötarkastuksessa lääkärin pakeilla. Tapahtui asia, jota en millään olisi osannut odottaa: tohtori alkoi kysellä tulevista työtehtävistäni ja huomasi heti, ettei asuntolanhoitajan homma sovi minulle. En valittanut osaani hänelle mitenkään erityisesti, mainitsin vain työnkuvan – ja heti hän tarttui siihen kiinni.

Tohtorin mielestä tämänikäisen ihmisen ei tarvitse tehdä enää hantti-hommia; hän saa keskittyä siihen, mitä osaa parhaiten. ”Entä jos et jaksata työkauttasi loppuun tai tulet ihan turhautuneena Japanista kahden vuoden päästä?” hän kysyi. ”Sitä minä en kyllä usko”, vastasin. ”Ai-

na olen tykännyt työstäni, ja kyllä minä nyt kaksi vuotta sitkutan vaikka aidan vitsaksena. Sehän se on kautta aikojen ollut oikea asenne lähetyssaarnaajalla!”

”Mutta entä jos tämä asuntola vie sinulta kohtuuttomasti voimia ja työn-iloa viimeisen työkautesi aikana?” tiukkasi tohtori. ”Eihän sinulla ole siellä mitään yksityiselämää. Oppilaat saattavat vaivata sinua päivällä ja yöllä. Jos siellä on joku mielenterveyspotilas, niin et saa siunaaman rauhaa. Jos kiertelet viikonloppuisin pitämässä raamattukoulua ympäri Länsi-Japania, niin toki tarvitset kunnollista vapaa-aikaakin, jolloin kukaan ei sinua häiritse. Ja jos sinulle lykätään vielä vastuu kaksoeroksisen talon talonmiehen hommista, niin se on totta toisesta jo liikaa. Eivätkö ne anna osaamisellesi mitään arvoa siellä Japanissa – sinähän olet kahden tiedekunnan maisteri? Etkä ole mikään nuorikaan enää; et jaksa yhtä paljon kuin nuorempana jaksot. Riittää, kun teet sitä työtä, jota osaat parhaiten: opettamista.”

Olin ihan ällikällä lyöty, että tuntematon lääkäri huomasi ruveta huolehtimaan hyvinvoinnistani tuolla tavalla. Tottahan se onkin, ettei tyttöjen asuntolassa ole koskaan vielä ollut kuusikymppistä asuntolanhoitajaa – aina on löytynyt joku nuorempia. Ja totta on sekin, että tuon homman ajatteleva on raskauttanut mieltäni viimeiset kuukaudet.

Lääkäri oli jo kirjoittamaisillaan papereihini, että asuntolanhoitajan tehtävä on otettava minulta kokonaan pois, mutta sen sain sentään estetyksi. En halua, että Kylväjä ja norjalaiset kollegat joutuvat tässä vaiheessa etsimään minulle kallista asuntoa kaupungilta; lähettiasuntoja kun ei ole enää vapaana. ”Onko vuokra sinun pal-kastasi pois?” kysyi tohtori. ”Ei ole, meillä on asuntoetu, mutta ajattelen toki työnantajanikin taloutta”, vastasin.

No, lääkäri kirjoitti sitten sellaisen paperin, että minulla pitää olla rajattu ”vastaanottoaika” asuntolassa. En saa olla saatavilla yötä päivää. Siivousvastuu on rajattava työnkuvastani pois kokonaan, ja

lomien on oltava Suomen systeemin mukaiset. Se tarkoittaa viisipäiväistä työviikkoa (kun se meillä Japanin läheteillä on 5½ pv/viikko), ja kesälomaa on oltava enemmän kuin ne neljä viikkoa, jotka norjalais-ten säännöt sallivat.

Koin koko tuon keskustelun vastauksena rukouksiin, joita en ole rukoil-lut enää moneen kuukauteen. Ehkä joku teistä on rukoillut siitäkin edestä...?

Maailman ja kirkon tilanne

Jotenkin tuntuu melkein helpottavalta lähteä Suomen uuspakanuuden keskeltä oikeiden pakanoiden pariin. Minusta on ollut todella masentavaa seurata, miten nopeassa tahdissa Suomi on muuttunut uuspakanamaaksi. Uudet jumalat ovat ottaneet Raamatun Jumalan paikan: mammona, viina ja seksi. Kaikki kristillisen kulttuurin siunaukset ovat häviämässä tai jo hävinneet kansamme keskuudesta: käskyjen ja auktoriteettien kunnioitus, lepopäivä, ihmisarvo ja perheen arvo, vain muutamia mainitakseni. Niiden sijaan on tullut hirvittävä itsekkyyks, epärehellisyys ja jumalanpilkka.

Kristinuskoa halvennetaan mediassa suunnilleen päivittäin. Raamattu leimataan pahaksi ja väkivaltaiseksi kirjaksi. Jeesusta ja hänen ristiään pilkataan mitä hirveimmillä tavoilla, esim. niin että maan suurin päivälehti julkaisee ristiinnaulitusta sammakosta valokuvan, joka on otettu jostain ”taidenäyttelystä”. Ja niin edelleen ja niin edelleen, päivästä päivään, viikosta viikkoon.

Katolisten pappien pedofilia-skandaalit nakertavat koko ajan kristinuskon mainetta. (Ja nythän on käynyt ilmi, että samaa tapahtuu myös luterilaisessa kirkossa.) On jo aikakin, että tällaiset synnit paljastuvat, mutta on huutavan väärin, että niistä syytetään kristinuskoa sinänsä. Jeesushan sanoi aivan selvästi, että pedofiileille pitäisi pistää myllynkivi kaulaan ja heidät pitäisi upottaa meren syvyyksiin (Matt.18:6). Eikä Jeesusta toisesta voi väkivallastakaan syyttää. Hänhän käski kääntää toisen pos-

ken, ja rukoili vihamiestensä ja murhaajien-
sa puolesta.

Jumala ei salli itseään pilkata. Mitä kansakunta kylvää, sitä se myös niittää. Jos kylvetään ahneutta, niitetään lamaa. Jos kylvetään vapaata seksiä, niitetään rikottuja ja masentuneita ihmisiä. Jos kylvetään pornoa, niitetään pedofiliaa ja muita seksuaalisia vääristymiä. Jos kylvetään Jumalan pilkkaa, niitetään tulta ja tulikiveä.

Jumala ottaa toden totta lop-
pujen lopuksi myös luonnonilmiöt avuk-
seen rangaistessaan nimeään pilkkaavaa
kansakuntaa. Kuten hän ei säästänyt So-
domaa tulelta ja tulikiveltä – ja muistatte
varmaan minkä synnin tähden – ei hän
myöskään tule säästämään länsimaita. Sek-
suaalielämän synnit *”saastuttavat maan,
niin että se oksentaa ulos asukkaansa”*
(3.Ms.18). Islannin tulivuorenpurkaus oli
vasta alkusoittoa - Ilmestyskirja kertoo
meille, mitä jatkossa seuraa.

Meille Raamattuun uskoville
kristityille on tulossa kovat ajat. Kohta rap-
sahtavat sakot sille, joka nimittää ho-
mosuhdetta synniksi, ja pian sen jälkeen
siitä luetaankin jo vankeusrangaistus. Ri-
koksen nimi on vihapuhe. Ehkei ole kauka-
na sekään päivä, jolloin pankkikortin saa
vain se, joka allekirjoittaa YK:n ihmisoike-
uksien julistuksen ja lupaa pitää kaikenlai-
sia seksuaalisia suuntautumisia samanar-
voisina. Silloin eivät uskovat voi enää ostaa
eivätkä myydä, kuten Ilmestyskirjassa on
ennustettukin (Ilm.13:16-17).

On traagista, että kirkko luo-
puu Raamatun sanasta samaa vauhtia kuin
yhteiskuntakin. Piispanvaalit olivat ja ovat
aika paljastava prosessi tässä suhteessa. Mi-
tä tapahtuu seuraavan arkkipiispan aikana
Sanaan pitäytyvälle pienelle laumalle JOS
SE AVAA SUUNSA, sen voimme jo nyt aa-
vistaa. Hiljaa olemalla vältymme kyllä kri-
tiikiltä, mutta sen taas kieltää Jumala.

Jokainen julistaja joutuu nimit-
tään seisomaan viimeisenä päivänä Herran
edessä vastaamassa siitä, mitä hän kuulijoil-
leen on sanonut ja sanomatta jättänyt. Näin
kuuluu Herran sana: *”Kun minä uhkaan*

*jumalatonta kuolemalla, asetan sinut vas-
tuuseen hänestä. Ellet sinä puhu hänelle,
ellet varoita häntä hänen elämänmenostaan,
hän kuolee syntiensä tähden - ja hänen kuo-
lemastaan minä vaadin tilille sinut. Mutta
jos sinä varoitat jumalatonta hänen vaelluk-
sestaan ja kehotat häntä kääntymään tiel-
tään eikä hän silti käännä, hän kyllä kuolee
syntiensä tähden mutta sinä pelastat elämä-
si.”* (Hes.33:8-9).

Meidän ei kuitenkaan pidä pe-
lätä edeltäpäin vainoa ja vaikeuksia. Sanoi-
han Jeesus: *”Mutta kun nämä alkavat tapah-
tua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa
päännne, sillä teidän vapautuksenne on lähel-
lä.”* (Lk.21:28). Vapahtaja tulee pian takaisin,
ja silloin käy ilmi, kuka oli oikeassa, kuka
väärässä. Siihen loppuu ”sota, kilvoitus, vai-
va ja työ”, ja alkaa iankaikkinen ilo.

Muistathan, ystäväni, järjestää
oman elämäsi ja lastesi elämän niin, että te
kuulette puhdasta Sanan selitystä. Vääriä
profeettoja on turha mennä kuuntelemaan,
olipa heillä millainen titteli hyvänsä. Oikea
sananselitys, ehtoollinen, henkilökohtainen
raamatunluku ja raamattupiiri ovat ainoita
keinoja säilyä loppuun asti ”oikeassa uskos-
sa ja puhtaassa elämässä”, vanhan kirkko-
rukouksen sanoja lainatakseni.

Tällaisissa tunnelmissa siis täl-
lä kertaa. Toivottavasti tapaamme 13.5 li-
salmessa tai 19-20.6 Raamattuopistolla.
Matkani alkaa 21.6, jolloin lennän Ranskan
kautta Osakaan.

Mailis

osoitteenmuutokset-at-flom.fi tai Kylväjä PL
188, 01301 Vantaa. Mahdolliset [tukimaksut](#) Kyl-
väjän tilille Nooa Säästöpankki 440500-121296.
Kirjoita tiedonantoihin MJ:n nimi ja oma koti-
seurakuntasi tai käytä viitenumeroa. Sen saa
oso.jaana.kovanen-at-flom.fi, 09-25325427 tai
www.kylvaja.fi/tilit/laskuri.php